

ПЛАЧ ЄРЕМІЇ

Розділ: **1** 2 3 4 5

РОЗДІЛ: 1

Яким же самотнім залишилося місто, що було повне людей! Стало немов би вдовою! Воно, що між народами було велике, що княжувало над краями, - ось данину платити!

² Плаче ночами гірко, і сльози його на щоках у нього. З усіх, які його любили, нема нікого, хто б його розважив. Усі його друзі зрадили його, стали для нього ворогами.

³ Юда пішов у неволю по утиску та тяжкій рабстві. Він оселився серед народів, не знайшов спочинку... Усі його гонителі його наздогнали у тіснинах.

⁴ Дороги на Сіон сумують, ніхто не йде на свята. Всі брами його опустіли, священники його зідхають, дівчата його тужать, і самому йому гірко.

⁵ Противники його взяли гору, а вороги його щасливі, Господь бо засмутив його за його переступів безліч. Діти його пішли в неволю перед противником.

⁶ І відійшла від дочки Сіону вся її слава. Князі його немов олені стали, що не знаходять собі паші, і пленталися без сили перед тими, що гнали їх.

⁷ Єрусалим пригадує собі у дні злиднів та тривоги всі свої скарги, що мав із давніх-давен, -тепер, коли народ його падає в ворожі руки, а допомоги йому немає; його гнобителі дивилися на нього, сміялися з його руїн.

⁸ Згрішив, згрішив Єрусалим, тим і зробивсь осоружний! Усі, що його поважали, ним гордують, бо бачили його наготу. Та й сам він теж зідхає і обертається назад.

⁹ Нечистота його на полах у нього, та він про свій кінець не думав; тому й упав так низько, і втішника не має. Споглянь, о Господи, на мої злидні, бо ворог зростає!

¹⁰ Противник простяг свою руку на усі його скарги. Він бачив, як погани ввійшли в його святиню, яким ти заборонив вступати в твою громаду.

¹¹ Увесь його народ зідхає, хліба шукає. Скарги свої вони за харч віддали, щоб відживити душу. О, зглянься, Господи, й подивися, як я упідлився!

¹² Нехай, вас ніколи таке не спіткає, о, всі ви, що дорогою проходите повз! О, гляньте, подивіться, чи є біль, як мій біль, що мені заподіяно, що ним побив мене Господь у день палаючого гніву свого!

¹³ З висоти він зіслав вогонь у мої кості, і той пожирає. Він сітку розстелив мені під ноги і завернув мене назад. Він завдав мені смутку, - я повсякденно недужий.

¹⁴ Ярмо моїх переступів накладено його рукою; і вони, сплетені докупі, тяжать на моїй шиї. Він підбив мою силу. Видав мене Господь їм у руки, я проти них не можу протистати.

¹⁵ Усіх моїх хоробрих повалив Господь посеред мене. Він скликав проти мене збори, щоб знищити моїх юнаків. Господь топтав, немов у винотоці, дівлицю - дочку Юди.

- ¹⁶ Тому я плачу, і око моє, око проливає сльози, далеко бо від мене мій утішитель, що відживив би мені душу. Діти мої в смутку, бо ворог узяв гору.
- ¹⁷ Сіон простягнув руки, але немає, хто б його розважив. Господь дав наказ проти Якова, щоб вороги його навкруги нього стали. Єрусалим посеред них занечистився.
- ¹⁸ Господь - справедливий, бо я не слухав його слова. О, вчуйте, благаю, всі народи, гляньте на мою муку! Мої дівчата й мої хлопці поволоклися в неволю.
- ¹⁹ Кличу моїх коханців: але вони мене зрадили. Священики мої й мої старші загинуть у місті, шукаючи собі поживи, щоб відживити душу,
- ²⁰ Зглянься, о Господи, бо мені сумно! Горить у нутрі в мене, серце моє в мені перевернулось, бо я впертий завжди був проти тебе. У полі меч забрав моїх дітей, а вдома - смерть.
- ²¹ Почули, що я стогну, - немає, хто б мене розважив. Усі вороги мої почули про моє нещастя та й зрадили, бо ти вчинив це. Коли б ти вже послав той день, що його заповідав, і вони стали такими, як я!
- ²² Нехай прийде вся їхня злоба перед тебе; обходься з ними так, як обійшовсь ти з мною за всі мої переступи, бо я стогну без перестання, і серце моє мліє.

РОЗДІЛ: 2

О як же то у своєму гніві Господь захмарив оту дочку Сіону! Кинув з небес на землю роду Ізраїля! Не спогадав про свій підніжок у день свого гніву.

- ² Зруйнував Господь, не пощадив, усі Якова оселі. Він зруйнував у своїм обуренні твердині дочки Юди, повалив їх на землю; царство з його князями збезчестив.
- ³ У палкому гніві розбив він усю Ізраїля потугу, відвів назад свою правицю перед супостатом. Він запалив у Якові немов би вогонь горючий, що звідусюди пожирає.
- ⁴ Він нап'яв лука свого, немов би ворог, випрямивши правицю, немов би противник, і вибив усе, що миле очам; він на намет дочки Сіону вилив огнем свою досаду.
- ⁵ Господь неначе ворогом зробився; він зруйнував Ізраїля, зруйнував усі його палаци, знищив його твердині, збільшив дочці Юди плач і лемент.
- ⁶ Він спустошив, неначе сад, шатро своє, знищив свій намет зборів. Господь довів до того, що на Сіоні забуто про свята та суботи; і відкинув у палкому гніві царя та священика.
- ⁷ Господь відкинув жертovníк свій, знехтував своєю святинею; він видав у ворожі руки мури його будинків. Крик знято в Господньому домі, неначе за якогось свята.
- ⁸ Господь намислив розвалити мур дочки Сіону; простягнув мотузку, руки не стримав, щоб не руйнувати; засмутив мур і передмур'я, і вони разом тужать.
- ⁹ Запались у землю його ворота, розбив він і зламав його засуви. Цар його з князями між народами, немає закону! Навіть його пророки не мають більш від Господа видіння.
- ¹⁰ Сидять на землі мовчки старі дочки Сіону; посипали собі голови порохом, оперезалися вереттям. Схилили голови додолу дівчата єрусалимські.
- ¹¹ Очі мої змарніли від сліз, нутро кипить у мене, жовч моя виливається на землю з-за погибелі дочки народу мого, бо діти й немовлята мліють по майданах міських.
- ¹² Просять у матерів своїх: «Хліба! Пити!» І умлівають, мов поранені, по майданах міських і виливають свої душі у материнське лоно.
- ¹³ Якого свідка маю тобі дати? До чого мені тебе уподобити, дочко єрусалимська? З

чим тебе порівняти, щоб тебе потішити, дівице-дочко сіонська? Рана бо твоя велика, немов море; хто тебе вилікувати може?

14 Пророки твої бачили для тебе видіння пусті й оманливі; не розкривали твого беззаконства, щоб відвернути від тебе неволю; вони для тебе віщували пророцтва пусті та облудні.

15 Сплескують руками над тобою всі перехожі; свищать, кивають головою над єрусалимською дочкою: «То це те місто, що його звали найбільшою красою, радістю всього світу?»

16 Всі вороги твої на тебе пороззявляли пащі, свищать, скрегочуть зубами та примовляють: «Проглинули ми його! Оцього дня ми тільки й чекали! Таки дожили, узріли!»

17 Вчинив Господь те, що задумав, виконав своє слово, що був заповів за днів днедавніх; спустошив без пощади, звеселив ворога над тобою, ріг противників твоїх підніс угору.

18 До Господа взивай зо свого серця, дівице - дочко Сіону! Лий потоком сльози днями й ночами! Не давай собі впину, очей твоїх зіницям не давай спокою!

19 Вставай, голоси уночі з початком кожної сторожі. Вилий водою твоє серце перед лицем Господнім. Здійми до нього твої руки за життя твоїх діток, що мліють з голоду на рогах усіх вулиць.

20 О, зглянься, Господи, й подивися: кому ти учинив так? Щоб жінки та їли плід свій, діток, яких плекали? Щоб у святині в Господній убивано священика й пророка?

21 Лежать на вулицях на землі діти й старі люди. Мої дівчата й мої хлопці від меча полягли; ти убив у день твого гніву, ти мордував без милосердя.

22 Ти покликав, немов на празник, мої страхіття навкруг мене. В день гніву Господа ніхто не втік, не врятувався. Тих, що я випестила, виховала, винищив мій ворог.

РОЗДІЛ: 3

Я - чоловік, що зазнав горя під палицею його гніву.

2 Він вів мене й силував ходити у пільмі, а не в світлі.

3 Проти мене самого він знову й знову звертає свою руку цілоденно.

4 Він виснажив тіло моє й мою шкіру, він розбив мої кості.

5 Він зводив будову проти мене і оточував мене жовцю та нуждою.

6 Він оселив мене в місцях темних, наче тих, що вже давно померли.

7 Муром обвів мене, щоб я не вийшов; зробив важкими мої кайдани.

8 Навіть як я взиваю й допомоги благаю, він відштовхує мою молитву.

9 Дороги мої тесаним камінням закидав, стежки мої викривив він.

10 Ведмедем у засідці зробивсь для мене, левом у сховку.

11 Він збив набік мої дороги, він розірвав мене і обернув на ніщоту.

12 Він нап'яв свого лука і поставив мене стрілі за мету.

13 Дав доступ у моє нутро дітям сагайдака свого.

14 Я став посміховищем для всього мого народу, їх приспівкою цілоденною.

15 Наситив мене гіркотою, і напоїв полином.

16 Він розбив щебенню мої зуби, він повалив мене в попіл.

17 Покинув спокій мою душу, і я забув про щастя.

- 18 Я мовив: Пропала моя сила, моя на Господа надія!
- 19 Згадай про мої злидні та мою скорботу, про полин та жовч.
- 20 Глибоко вбилось усе те мені в пам'ять, і душа моя в мені прибита;
- 21 Оце пригадую я моєму серцю і тому надіюся.
- 22 Ласки Господні не скінчились, не вичерпалось його милосердя.
- 23 Вони нові щоранку, велика твоя вірність.
- 24 Господь - мій пай, - моя душа говорить; тому й надіюся на нього,
- 25 Благий Господь до того, хто його чекає; до душі, яка його шукає.
- 26 Добре чекати мовчки від Господа спасіння.
- 27 Добре для людини носити ярмо в юнацтві.
- 28 Нехай сидить насамоті мовчки, бо він його наклав на нього.
- 29 Нехай встромить уста свої в порох, ануж: може ще є надія!
- 30 Нехай наставить тому, хто б'є, щоку, нехай набереться зневаги до наситу!
- 31 Бо не навіки Господь відкидає.
- 32 Бо хоч він і засмутить, та знову помилує з доброти своєї великої.
- 33 Бо він не карає від серця і нерадо засмучує дітей людських.
- 34 А коли хтось бере під ноги усіх в'язнів країни
- 35 чи перекручує право людини перед очима Всевишнього,
- 36 коли ошукує когось у якійсь справі, - хіба Господь того не бачить?
- 37 Хто щось колись сказав і воно сталося без Господнього веління?
- 38 Хіба не з уст Всевишнього виходять злидні й нещастя?
- 39 Чому, поки живе, людина нарікає, чоловік - за кару за гріхи власні?
- 40 Розвідаймо тільки дороги наші й дізнаймо, повернімося до Господа!
- 41 Здіймімо серця й руки наші до Бога, що на небі!
- 42 Ми відпали, збунтувались: ти не простив нам!
- 43 Огорнув гнівом, гнав нас та убивав немилосердно.
- 44 Закрив ти себе хмарою, щоб не пройшла молитва.
- 45 Сміттям та покиддю зробив ти нас серед народів.
- 46 Всі наші вороги широко уста свої на нас відкрили.
- 47 Страх і яма нам випала, спустошення й руїна.
- 48 Потoki вод ллє моє око над руїною дочки народу мого.
- 49 Око моє стікає без угаву, без перестання,
- 50 поки Господь з неба не спогляне та не побачить.
- 51 Око моє печалить мою душу з-за усіх дочок мого міста.
- 52 Мов пташку, напосілися мене зловити ті, що зо мною ворогують без причини.
- 53 Життя моє підтяли в ямі й прикидали мене камінням.
- 54 Води знялися понад голову в мене, і сказав: «Пропав я!»
- 55 Я візвав твоє ім'я, Господи, із глибокої ями.
- 56 Почув ти мій голос: «Не затуляй твого вуха від мого стогону, воання мого!»
- 57 Ти зблизився, коли я візвав до тебе; сказав: «Не бійся!».
- 58 Ти боронив, о Господи, справи душі моєї; ти викупив моє життя.
- 59 О Господи, ти бачив мою кривду; розсуди ж мою справу!
- 60 Ти бачив усю їхню помсту, усі їхні замисли на мене.

- ⁶¹ Ти чув, о Господи, наругу їхню, усі їхні замисли на мене.
⁶² Уста противників моїх, витівки їхні цілоденне проти мене.
⁶³ Чи вони сидять, чи встають, глянь: я - їхня глумлива пісня.
⁶⁴ Відплатиш, Господи, їм нагороду за вчинками їхніх рук.
⁶⁵ Ти їм даси запекле серце; проклін на них твій!
⁶⁶ Ти гонитимеш їх, о Господи, у гніві і винищиш їх із-під неба.

РОЗДІЛ: 4

Як потемніло золото, ой, як змінилося золото найліпше! Розкидане святе каміння по рогах усіх вулиць!

- ² Сини Сіону дорогії, що їх, немов щире золото, цінували, -ось мають вартість глиняного посуду, роботи ганчарських рук!
- ³ Навіть шакали дають груди, своїх щенят годують; дочка ж мого народу стала жорстока, мов струсі в пустині.
- ⁴ Язик від спраги в немовлятка до піднебіння прилипає; маленькі дітки просять хліба, та нікому їм дати.
- ⁵ Хто споживав ласощі, по вулицях із голоду умліває; а хто на пурпурі був вихований, той тулиться до гною.
- ⁶ Безбожність бо дочки народу мого більша, ніж гріх Содому, який зруйновано за хвилину, і руки над тим не трудились.
- ⁷ Князі його були над сніг чистіші, вони були від молока біліші, тіло в них було рум'яне над коралі, сафір - їхня шкіра.
- ⁸ Обличчя їхнє стало чорніше за вугіль, на вулиці їх не впізнати; шкіра в них до кісток прилипла, засохла, немов задеревіла.
- ⁹ Ліпше тим, що від меча полягли, ніж тим, що з голоду загинули; бо ці конали, виснажені, від нестачі плодів з поля.
- ¹⁰ Своїми ж руками ніжні жінки варили власних дітей, що для них за їжу стали тоді, як гинули дочки народу мого.
- ¹¹ Виладував Господь своє обурення; він вилив палкий гнів свій, запалив вогонь на Сіоні, який пожер його основи.
- ¹² Не вірили царі землі й усі мешканці світу, що супостат і ворог увійде в ворота єрусалимські.
- ¹³ А все те за гріхи його пророків, за його священиків переступи, що серед нього проливали кров праведників.
- ¹⁴ Вони, немов сліпі, вулицями блукали, заплямлені кров'ю, так що не можна було приторкнутись до їхньої одежі.
- ¹⁵ «Геть! Нечистий!» - до них кричали. «Геть, геть, не приторкайтесь!» І якщо втікали, блукаючи між народами, не сміли там проживати.
- ¹⁶ Сам Господь порозсівав їх, щоб на них більш не глядіти. Не було до священиків поваги, ані до старших милосердя.
- ¹⁷ Досі виснажуються наші очі, сподіваючись на ту марну допомогу; з наших башт ми виглядали за народом, що не міг спасти нас.
- ¹⁸ І вони підглядали наші кроки, так, що ми не могли ходити по майданах. Близько кінець наш, сповнилися дні наші, бо надійшов кінець наш!

- ¹⁹ Ті, що нас гнали, були прудкіші, ніж орли попід небесами; вони по горах за нами гнались, у пустині на нас засідали.
- ²⁰ Дух наших ніздер, помазаник Господній, потрапив у їхні ями. Про нього ми казали: «Під його тінню житимемо посеред народів.»
- ²¹ Радуйся й веселись, дочко едомська, що живеш у краї Уц! Прийде й до тебе чаша, вп'єшся і ти та й засвітиш тілом.
- ²² Скінчилась кара за твоє беззаконство, о дочко сіонська, він не займе тебе більше в полон! Твої ж провини, о дочко едомська, і гріхи твої викриє він, покарає!

РОЗДІЛ: 5

- ³ Гадай, о Господи, що сталося з нами! Глянь, подивись на наругу нашу!
- ² Спадщина наша припала зайдам, доми наші - чужинцям.
- ³ Ми сироти без батька, і, а наші матері немов удовиці.
- ⁴ Воду нашу за гроші п'ємо, дрова наші набуваємо за плату.
- ⁵ Ярмо в нас на шиї, нами поганяють; працюємо, нема нам відпочинку.
- ⁶ Ми до Єгипту простягаєм руку та до Ашшуру, щоб насититись хлібом.
- ⁷ Батьки наші згрішили, та їх нема вже, а ми несемо кару за їхні беззаконства.
- ⁸ Раби над нами вередують, і нікому нас визволити з їхніх рук.
- ⁹ Ціною нашого життя здобуваємо хліб свій, наражені мечеві пустині.
- ¹⁰ Шкіра на нас, як піч, гаряча від пекучої голоднечі.
- ¹¹ Жінок знечещено в Сіоні, дівчат - у містах юдейських.
- ¹² Повішено князів їхніми руками, обличчя старших не поважано.
- ¹³ Хлопці носили жорна, а діти спотикались під дровами.
- ¹⁴ Старші в воротах уже більш не сідають, хлопці вже більш не бавляться.
- ¹⁵ Погасла радість у наших серці, танки наші на жалобу змінились.
- ¹⁶ Вінець упав з голови в нас. Ой, горе нам, бо ми згрішили!
- ¹⁷ От чому серце ние у нас, ось чому в очах у нас потемніло.
- ¹⁸ Бо гора Сіон опустіла, лисиці бродять по ній!
- ¹⁹ Ти ж, Господи, повіки перебуваєш; престол твій з роду й до роду.
- ²⁰ Чому ти нас назавжди забуваєш і нас так надовго покидаєш?
- ²¹ Наверни нас, Господи, до себе, і ми повернемось: онови наші дні, як було колись.
- ²² Невже ти зовсім нас відкинув, на нас без міри прогнівався?

For other languages please go to www.wordproject.org